

DUINEN VAN VOORNE

II. VISCHDIEFJES.

In het November-nummer van de vorige jaargang heb ik u één en ander verteld over mijn ervaringen in de vogelfotografie op Voorne en aangemoedigd door het resultaat besloot ik, na verkregen vergunning, mijn pogingen voort te zetten in de groote vogelkolonie op het Groene Strand, een paar km voorbij Rockanje. Ieder jaar broeden daar duizenden vogels, voornamelijk vischdiefjes maar ook kluten, pluviëren, dwergsterns, grutto's, scholeksters enz.

Foto W. K. Steffen.

Fig. 1. Het tweede ei is uitgekomen; de dop wordt verwijderd.

vischdiefjes krijschend en schreeuwend in de lucht. Gelukkig stond mijn schuiltentje, dat ik bij het nest van een vischdiefje gezet had niet ver weg; als ik er dan in lag hield het gekrijsch nog eenige minuten aan, maar langzamerhand keerde de rust weer en streken „onze” buren op het nest. Steeds bleven er nog enkelen boven het tentje zweven, om af en toe met een nijdig kek, kek, kek, kek, naar beneden te schieten; eindelijk, met een sierlijke zwaai, streek ook mijn vischdiefje neer, stond even te trappelen en schoof daarna op de eieren. Toch zat ze niet op haar gemak, want onophoudelijk staarde ze naar de lens van mijn camera, maar daar ze geen verdachte bewegingen kon bespeuren trok ze den nek in en broedde rustig verder.

Dat was wat anders dan kiekendieven fotografeeren; waar je ook keek, overal waren er vogels te zien; eens dacht ik dat een kempiaan mij met een bezoek in het tentje kwam vereeren, maar op een meter afstand gekomen bleef hij staan, nam alles eens in oogenschouw, zette zijn kraag op en wandelde met driftige passen weg. Het vischdiefje keek hem na, alsof ze zeggen wilde „Wat doe jij hier”, maar tot een gevecht kwam het toch niet, ofschoon hij haar grondgebied wel betreden had; misschien vond ze het onverantwoordelijk, daar ze voor één jong en twee aangepikte eieren te zorgen had.

Even later kwam het donsje onder haar uit kruipen, ging voor haar zitten en begon luidkeels

Als uitgangspunt bleef ik echter het huisje houden van den jachtopziener Hofland bij het Quackjeswater, mijn tweede „home” en vandaar fietste ik dan elken ochtend een km of vier langs het strand naar de broedkolonie. Prettige tochtjes waren dat; overal vogels, bidende vischdiefjes, ranke dwergsterns met vischjes in hun snabels, die onder het uiten van een vroolijk retsh, retsh, hun wederhelft en kroost gingen voeren; steeds was er wat anders te zien.

Stapte ik het broedterrein in dan kreeg ik eerst de dwergsterntjes boven me en zoodra deze alarm geslagen hadden zweefden er spoedig honderden

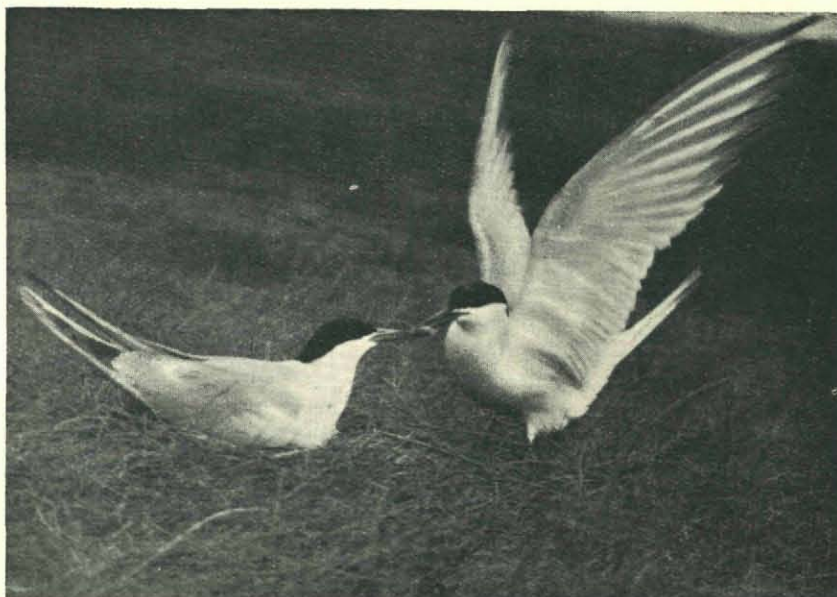
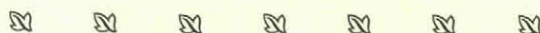

Foto W. K. Steffen.

Fig. 2. De vader strijkt neer met een visje, dat hij meteen overgeeft.

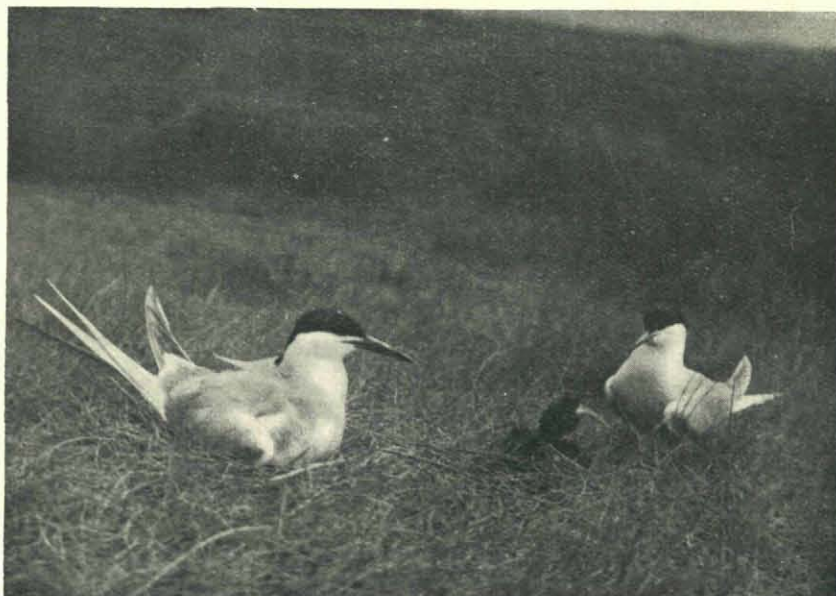

Foto W. K. Steffen.

Fig. 3. Terwijl de vader broedt heeft de moeder het visje teruggebracht; beide kijken belangstellend toe hoe 't jong het verwerkt.

om eten te schreeuwen. Goede raad was duur; Papa was nog nergens te zien, zweefde natuurlijk nog achter één van de Goereesche visscherspinken om een vischje te bemachtigen. Mama wist echter raad; ze stak de kleine bijwijze van speen haar snavel in het bekje en onmiddellijk was hij stil, sabbelde er even aan en kroop weer gauw onder haar vleugels. Rustig zat hij daar niet want zij was geen oogenblik stil, pikte zenuwachtig aan grassprietjes, om daarna haar kopje in het nest te laten verdwijnen en met een dop in haar snavel voor den dag te komen; laag langs de grond vloog ze er mee weg en liet hem op dertig, veertig meter van het nest vallen. Zodoende was de familie weer met één uitgebreid.

Teruggekomen broedde ze weer kalm door; ze verwachtte waarschijnlijk haar man gauw terug want steeds zat ze met het kopje scheef, de lucht in te kijken. Eindelijk zag ze hem in de verte aankomen; een scherpe kreet en daar streek Papa neer met een vischje in zijn bek.

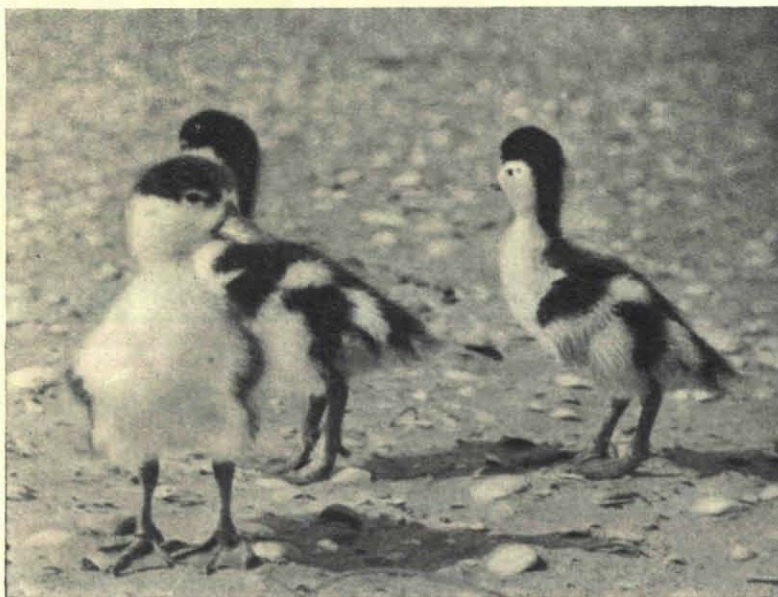

Foto W. K. Steffen.

Fig. 4. Drie jonge bergeendjes op een halve meter.

Ze nam het van hem over, proefde eens en vloog toen weg, terwijl het jong, dat ongetwijfeld rammelde van den honger, rond zijn vader stond te dansen, steeds maar schreeuwend waarom hij dat vischje niet gekregen had. Papa trok er zich niets van aan, stapte bedaard op het nest toe, beschouwde met welgevallen de pasgeborene en nam de plaats van zijn vrouwtje in, die een oogenblik later voor het nog steeds schreeuwende jong neerstreek en hem het vischje gaf. Trotsch keken de ouders toe

hoe dat kleine ding het vischje, dat ongeveer zoo groot was als hijzelf, naar binnen werkte.

Ik vermoed dat Papa te lang met het vischje gevlogen had, waardoor dit te droog was geworden; daarna heeft Mama het eerst in zee nat gemaakt opdat het jong het gemakkelijker zou kunnen verwerken. Steeds heb ik hier gesproken van mannetje en vrouwtje ofschoon er bijna geen verschil tusschen hen is, maar bij dit paartje was het mannetje duidelijk te herkennen aan een klein wit vlekje boven op zijn kop.

Deze kleinigheden bemerkt men pas wanneer men de vogels van zoo dichtbij kan gadeslaan; daarom is vogelfotografie een heerlijke bezigheid, alleen heeft men er veel geluk en heel veel geduld voor nodig.

III. BERGEENDEN.

Op zekeren ochtend in Juni, toen ik één van mijn dagelijksche tochten naar de vogelkolonie op het Groene Strand bij Rockanje maakte zag ik een aardig tafereeltje.

Boven van de duinen kwamen een paar oude bergeenden en twaalf jongen naar beneden

duikelen; op het vlakke strand aangekomen werd eerst gecontroleerd of allen er heelhuids afgekomen waren en daarna werd er toilet gemaakt.

Toen dat klaar was marcheerde dit troepje, netjes in het gelid, Papa voorop, daarachter de twaalf parmantige jongen en heel achteraan Mama, over het strand met de bedoeling zee te kiezen en naar één van de zandbanken over te steken.

Zoo vlug als de ouders dit gedacht hadden zou het echter niet gaan, want toen ze halverwege het strand waren, kwam er heel langzaam tusschen hen en de zee iemand aansluipen.

„Halt” kommandeerde Papa en het bataljon stond stil; even beraadslaagde hij met de achterhoede — toen: „Rechtsomkeert . . . marsch” en terug marcheerden ze naar het duin.

De vijand zat hen echter vlak op de hielen; plotseling paniekstemming, *sauve qui peut*; probeeren maar om de duindoornboschjes te bereiken.

Aan negen jongen gelukte dit; drie waren er aan de vijand overgeleverd en wachtten geheel verbauwereerd af, wat het monster, dat daar zo heel langzaam aan kwam sluipen, met hen voor had. Ondertusschen had Mama haar geredde kindertjes op een veilig plaatsje verborgen en kwam nu haar man te hulp, die angstig rondfladderend, probeerde de vijand weg te lokken.

Steeds dichter kwam hij bij het drielal; nog vier meter, drie meter, twee meter . . . toen lag hij stil en klikte er iets; angstig-nieuwsgierig kwamen toen de drie dreumesjes, de raadgevingen van hun ouders negeerend, aarzelend op het monster, dat er toch zoo kwaad niet uitzag, inloopen. Op één meter afstand klikte er weer iets, maar onversaagd liepen ze door tot op een halve meter, toen er voor de derde maal iets klikte. (zie fig. 4).

Waarom hun ouders zich zoo druk maakten en steeds maar angstig rondvlogen begrepen ze niet; er was toch heelemaal geen gevaar bij, overlegden ze met elkaar met hooge piepstemmetjes.

Brutaal-vertrouwelijk stapten ze toen alle drie op hem aan, liepen over zijn handen, over zijn armen en pikten aan zijn tanden, lippen en nagels, elkaar steeds maar aanmoedigend (en de vijand voelde zich gelukkig het vertrouwen van die diertjes gewonnen te hebben).

Plotseling een verschrikkelijk geluid, een rare beweging van zijn kop, weer een paniek en alle drie gingen ze, zoo hard als hun kleine pootjes het toelieten, aan de haal.

— Ik moest niezen en had het niet langer in kunnen houden.

Een half uur later zat ik een eind verder op een duintop en zag heel in de verte, door de kijker, twee oude bergeenden met twaalf jongen zee kiezen, om op één van de zandbanken de opvoeding van hun kroost te voltooien.

Hellevoetsluis.

W. K. STEFFEN.

OSMIA CAEMENTARIA. (fig. 1)

Toen we begin Juli 1921 in Zwitserland in het kanton Graubünden waren, ontmoetten we daar veel een aardig metselbijtje, *Osmia caementaria*, dat zijn nest metselde in de oneffenheden van steenblokken, in de voegen van de uit keien gebouwde brug en ook vaak in de uitgehakte nummers van de steenen kilometerpaaltjes langs den weg. We doopten het diertje om zijn heen-en-weer vliegen, kleihalen, nestbouwen: het Zwaluw-bijtje.

Einde Mei 1934 nu waren we, mijn overleden man en ik, een week in Eperheide in Zuid-Limburg. En, terwijl we

Fig. 1. *Osmia caementaria* ♂ vergr. 4 ×.